

... Törvényszék
2.P.20.403/2012/21. szám

A ... Törvényszék ... (...szám alatti) lakos felperesnek - az ... Osztálya (...) által képviselt ...(...) I. rendű, és a ...Törvényszék (...) II. rendű alperesek ellen személyiségi jogok megsértése iránt indított perben meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A ...Törvényszék a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy az alperesnek fizessen meg 15 napon belül 7.500.- (Hétezer-ötszáz) forint elsőfokú perköltséget.

A feljegyzett kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a ... Ítéltáblához címzett, a ... Törvényszéken három példányban benyújtott fellebbezéssel lehet élni.

A törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy a... Ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha az kizárólag a perköltség viselésére, összegére, vagy az ítélet indoklására irányul. A felek kérelmére a bíróság tárgyalást tart.

A törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy a fellebbezési határidő lejártá előtt előterjesztett kérelmük alapján kérhetik, hogy a ...Ítéltábla fellebbezésüket tárgyaláson kívül bírálja el.

Az ítélet ellen a fellebbezést előterjesztő fél számára a ... Ítéltábla előtti eljárásban a jogi képviselet kötelező.

I n d o k o l á s :

A ... Törvényszék a perben lefolytatott bizonyítási eljárás, a beszerzett okiratok és meghallgatott tanú nyilatkozata alapján az alábbi tényállást állapította meg.

A felperessel szemben a II. rendű alperes előtt az I. rendű alperes tanácselnökletével büntető eljárás folyik. A büntető eljárásban felperes cukorbetegsége ismert adat azzal kapcsolatban szakértői bizonyítás is lefolytatásra került.

Ezen büntető eljárásban 2011. szeptember 29-én megtartott tárgyaláson a felperes rosszul lett, ezért az I. rendű alperes erre tekintettel elrendelte a BV. Intézetbe történő visszaszállítást.

Ott a felperes orvosi ellátásban részesült, melynek során megállapították, hogy magas 20, feletti a vércukorszintje. A felperes a nála lévő gyors hatású inzulinból beadott magának.

Miután az állapota negyed óra múlva sem javult, az őt ellátó orvosok nem engedték vissza a tárgyalásra. Az I. rendű alperes a tárgyaláson - ahol a sajtó képviselői is jelen voltak - a következő tájékoztatást adta: „a tanács elnöke tájékoztatja a jelenlévőket, hogy a Bv. orvos rövid úton közölt tájékoztatása szerint a mai napon a vádlott ismételt előállítása nem várható. Az orvos tájékoztatása szerint a vádlott vonatkozásában felmerült az a lehetőség, hogy a mai napon nem adta be magának az inzulint, de ezt sem állítani, sem kizárni nem tudta. Mikor visszavitték, kapott egy gyors inzulin injekciót, lefektették, de az érték a pihenés után is magas volt (21), ezért úgy ítélte meg, hogy a mai napon a vádlott már nem alkalmas a tárgyaláson való részvételre.”

A tárgyalás elhalasztását követően különböző cikkek jelentek meg az egyes sajtó orgánumban, ahol a történeteket eltérő módon interpretálták, például „miután a büntetés-végrehajtási intézet orvosa megvizsgálta a vádlottat felvetődött, hogy nem adta be magának az inzulint.”

Felperes keresetében az alperesek kártérítésre kötelezését kérte jóhírnévhez fűződő joga megsértése miatt. Előadta, hogy keresetét arra alapítja, miszerint a 2011. szeptember 29-i tárgyaláson az I. rendű alperes által közölt azon mondat, hogy „az orvos tájékoztatása szerint a vádlott vonatkozásában felmerült az a lehetőség, hogy a mai napon nem adta be magának az inzulint, de ezt sem állítani, sem kizárni nem tudta”, sérti a személyiségi jogait. Egyrészt önmagában azzal, hogy elhangzott, másrészt azzal, amilyen módon elhangzott a tájékoztatás. Álláspontja szerint korrekt tájékoztatásnak az minősült volna, ha az I. rendű alperes közli a hallgatósággal, hogy a felperes egészségi állapota miatt nem tudja folytatni a tárgyalást.

Az I. rendű alperesnek mérlegelnie kellett volna, hogy az orvosi tájékoztatásból a nyilvánosság felé mit ad tovább, és ezen utóbbi mondat mindenképpen olyan információ volt, melyet kellő tapintattal történő eljárással nem kellett volna a nyilvánossággal közölni. megítélése szerint az I. rendű alperes ezen nyilatkozata célzással, utalással, burkolt megfogalmazással valósította meg a jóhírnév sérelmét. Még abban az esetben is, ha az I. rendű alperes nem mondta ki kereken, hogy a felperes szándékosan nem adta be magának az inzulint, azt pedig még kevésbé, hogy mindezt a tárgyalás elnapolása végett tette volna, azonban az általa elmondottak, a rosszullet kapcsán tanúsított magatartása, és a szöveggörnyezet egyértelműen erre utalt. Ezt támasztja alá az is, hogy a későbbiekben egyetlen tárgyaláson sem kezdeményezte az I. rendű alperes annak tisztázását, hogy valójában a felperes beadta-e magának az inzulint. Miután egyértelmű, hogy egy felnőtt, intelligens ember számára nyilvánvalóan sérelmes azon látszat keltése, miszerint a tárgyalás napján saját egészségét infantilis módon kockáztatva próbálja elszabotálni az eljárási cselekményt azzal, hogy nem veszi be létfontosságú gyógyszerét, egyértelműen a személy hátrányos társadalmi megítélését eredményezi. Felperesi álláspont szerint a krónikus betegségéből fakadó napi többszöri gyógyszerbeadási kötelezettsége az egyéni autonómiája körébe tartozik, a bírói gyakorlat a mindennemű egészségi állapotról szóló adatot magántitokként kezeli, így az I. rendű alperes sem hozhatta volna nyilvánosságra felperes hozzájárulása nélkül az akkori aktuális egészségi állapotát. Az I. rendű alperes ezen tájékoztatása alkalmas volt arra, hogy a tárgyalás nagy számú hallgatóságának figyelmét és képzeletét ráirányítsa a felperes azon élethelyzetére, hogy mint közismerten cukorbeteg vádlott, a testét tüvel szúrja és mindehhez olyan sugalmazást társítson, hogy a felperes nem tudja önállóan kezelni a betegségét.

Fenti álláspontja alapján a felperes a személyiségi jogsértés keretében a jóhírnévhez fűződő joga, az emberi méltósághoz való joga megsértésére és magántitok sértésére alapította keresetét.

Alperesek a felperesi kereset elutasítását kérték. Előadták, hogy a felperesi keresetet jogalapjában vitatják. Az I. rendű alperes a felperes által megjelölt tájékoztatás keretében felperes személyiségi jogát semmilyen formában nem sértette meg. Az általa felperessel kapcsolatban közölt, az

egészségügyi állapotára vonatkozó információ a perben köztudott volt, azzal kapcsolatban szakértői vizsgálat is lefolytatásra került, valamint az I. rendű alperes ezen nyilatkozatát megelőzően, a tárgyaláson történetekből a jelenlévők számára már nyilvánvalóvá vált, hogy a felperes rosszul van és az is, hogy ez a rosszullet a cukorbetegségével van összefüggésben. Tehát a felperes betegségének a ténye, annak mibenléte már a korábbiakban is a nyilvános tárgyalás, illetve a peres eljárás előzményi adataiból is ismert volt a nyilvánosság előtt, annál is inkább mert a bizonyítás tárgyát képezte egyebek mellett, a felperes egészségi állapota a per során, amit a felperes soha nem kifogásolt.

A törvényszék megállapította, hogy a felperes keresete az alábbiakra tekintettel nem alapos.

A Ptk. 76. §-a értelmében személyhez fűződő jogok sérelmét jelentik különösen a magánszemélyek bármilyen hátrányos megkülönböztetése, nemük, fajuk, nemzetiségük, vagy felekezetük szerint, továbbá a lelkiismereti szabadság sérelme és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A Ptk. 78. § (2) bekezdése a jóhírnév védelmét akként definiálja, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A Ptk. 81. §-a értelmében személyhez fűződő jogot sért, aki a levéltitkot megsérti, továbbá aki magántitok, üzemi, vagy üzleti titok birtokába jut és azt jogosulatlanul nyilvánosságra hozza, vagy azzal egyéb módon visszaél.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése azt is kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak.

Hogy a személyiségi jogot sértő magatartást elszenvedő milyen igénnyel léphet fel a jogsértővel szemben, azt a Ptk. 84. § (1) bekezdése szabályozza, tételesen felsorolva az érvényesíthető polgári jogi igényeket.

A törvényszéknek a felperesi keresetet fent idézett jogszabályhelyek szellemében és előírásai alapján kellett értékelnie, mindenek előtt a jogalap kérdésében vizsgálódva. A polgári jogi szabályozás nem teljes körűen sorolja fel, hogy mi jelenti a személyhez fűződő jogok megsértését, annak csupán legtipikusabb eseteit nevesíti. Nem kétséges, hogy ebben a körben vizsgálódó, mint legfontosabb személyiségi jognak, a becsületet és az emberi méltóságot sértő magatartásnak az esete. Ehhez azonban a jogszabály az általános szabályozáson túl nem ad konkrét jogi fogódzókat, bírói mérlegelés körébe utalja, hogy az eset összes körülményére tekintettel megállapítható-e a jogsértés.

Ekörben a törvényszéknek a felperesi keresethez kötődően azt kellett megvizsgálnia, hogy a felperes által megjelölt, I. rendű alperesi kijelentés alkalmas-e a felperes emberi méltóságának és becsületének a megsértésére. Ennek megállapíthatóságához a törvényszék álláspontja szerint a kijelentésnek olyan tartalmat kell hordoznia, mely a hallgatóságban valamely negatív értékítélet kialakítását vindikálhatja.

A törvényszék álláspontja szerint az I. rendű alperes tájékoztatása tényszerű volt, ezt a lefolytatott tanúbizonyítás is alátámasztotta, de maga a felperes sem vitatta, hogy az megfeleltetett az orvostól kapott tájékoztatás tartalmának. Szinkronban állt azzal a tanácselnöki kötelezettséggel, hogy okát kell adnia a tárgyalás további érdemi intézkedés nélküli elhalasztásának. A felperes egészségi állapotával kapcsolatban olyan új információt, mely a perben addig ne merült volna fel és a nyilvános tárgyalásokon jelen lévő sajtó képviselői ne tudtak volna a felperes cukorbetegségéről, nem tartalmazott. A „sem megerősíteni sem cáfolni nem tudja” pedig olyan semleges információ, amely sem pozitív, sem negatív következtetés levonására nem alkalmas, így az az emberi méltóság és a becsület megsértését sem eredményezheti.

Fontosnak tartja kiemelni a törvényszék, hogy annak vizsgálata, hogy az egyes sajtó orgánumban, illetve nyilvános felületeken milyen tartalmú cikkek jelentek meg, nem képezte jelen eljárás peres tárgyát. Az abban foglaltak az alperesek felelősségével összefüggésbe nem hozhatók, így ezekkel összefüggően kártérítési felelősségük sem állapítható meg.

Külön nevesítette a felperes a személyiségi jogai köréből a jóhírnév védelmét. Ehhez a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy az I. rendű alperes valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel. Azonban azt maga a felperes sem vitatta, hogy az I. rendű alperes által elmondottak megfeleltek a kapott orvosi tájékoztatásnak, illetve a tényleges helyzetnek. Így nem állapítható meg, hogy az I. rendű alperes valótlan tényt állított, vagy híresztelt volna, de miután szigorúan az orvosi tájékoztatás közlésére szorítkozott, az sem állapítható meg, hogy valós tényt hamis színben tüntetett volna fel.

A felperes magántitok sérelmére is alapított keresetével kapcsolatban, nem csak azt kellett elbírálni, hogy az általa sérelmezettek magántitoknak minősülnek-e, hanem azt is, hogy az jogosulatlanul került-e nyilvánosságra hozatalra. Miután a magántitok relatív fogalom lévén, jogszabály annak pontos tartalmi meghatározását nem adja, az adott eset összes körülményeinek és összefüggéseinek vizsgálata alapján lehet állást foglalni e körben. A törvényszék álláspontja szerint egy büntető eljárás keretében a vádlottal kapcsolatban felmerült olyan ok, amely a tárgyalás elhalasztását eredményezi, nem tekinthető magántitoknak, és annak az eljárásjog keretében tárgyalási jegyzőkönyvben történő rögzítése nem minősül jogosulatlan nyilvánosságra hozatalnak, még akkor sem, ha ez nyilvános tárgyaláson, a sajtó jelenlétében történik. A cél ugyanis nem a nyilvánosságra hozatal, hanem a tárgyalás elnapolásának okszerű és tényszerű indokolása. A nyilvánosságra hozatal az

I. rendű alperes részéről objektíve meg sem valósulhatott.

Fentiekre tekintettel a törvényszék azt állapította meg, hogy a felperes keresete jogalap hiányában nem megalapozott, ezért azt a továbbiakban összecszerúságában már nem is vizsgálta.

A pereszes felperest a Pp. 78. §-a szerint kötelezte az alperesek elsőfokú perköltségének a megfizetésére, míg a személyes költségkedvezményre tekintettel a feljegyzett kereseti illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM. számú rendelet 14. §-a értelmében helyette az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetősége a Pp. 233. §-án alapul.

..., 2013. február 21.

... sk.

eljáró bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő